

lige Tusinder for at faa Lov til at komme i Forbindelse med os. Naar jeg kører med min Vogn til en Station, saa bliver jeg betjent uden Vanskeligheder, men ere vi flere, der skillinge sammen og lave Jernbanetog og i Forening ville køre ind til Statsbanestationen, saa er Forholdet et helt andet, saa siger Statsbanedriften: Det koster Penge, min Ven, for at komme hertil. Jeg synes, at det er utilbørligt at fastholde denne Regel, selv om man ganske vist fritager de private Baner for at anlægge selvstændige Banegaarde; det er jo ingen Nytte til, naar de kunne køre ind til en Statsbane. Det forekommer mig, at det er en ublu Behandling af de private, af Amtskommunerne, Bykommunerne og Sognekommunerne, naar man fremdeles fastholder den Bestemmelse, som har været gældende i en Række af Aar, og som mange private Baner maa lide under: at man skal betale Tusinder af Kroner for at komme ind til Statsbanen. Jeg gentager, at Staten snarere burde give Penge til, fordi en saadan Privatbane tilfører Statsbanedriften betydelige Indtægter. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister og Tingets ærede Medlemmer, om man dog ikke snart skulde se at komme bort herfra. Denne Henstilling gælder jo ikke mindst Finansudvalget. Det har nu sluttet sin Hovedvirksomhed for i Aar. Hvis jeg faar den Ære at komme til Stede igen til næste Aar, skal jeg have dette i velvillig Erindring. Men jeg benytter Lejligheden ved dette Lovforslags Fremkomst til at udtale, at jeg anser det, jeg her har nævnt, for en aldeles ublu Behandling fra Statens Side over for de private Baner. I det hele maa jeg sige, at hidtil har der ikke været det hensynsfulde Forhold fra Statsbanedriftens Side over for de private Baner, som man har Krav paa at vente, der burde være. Jeg haaber, at Systemskiftet ogsaa skal vise sin gavnlige Virkning paa dette Felt, thi der er meget at rette, og i Haab derom skal jeg slutte de Bemærkninger, jeg her har ønsket at fremsætte.

Konseilspræsidenten (Deuntzer): For den fraværende Minister for Trafikvæsenet skal jeg bemærke, at Ministeren maa fastholde som en almindelig Regel, at man ikke bør gaa til at anlægge andre Baner end dem, der ere vedtagne, forinden Udløbet af den i Loven af 1894 foreskrevne Frist er indtraadt. Men med Hensyn til denne Bane foreligger der ganske særlige

Forhold. Der foreligger det, at der af Staten kun fordres Halvdelen af de for Resten i sig selv ikke saa ganske ubetydelige Ekspropriationsudgifter, og der foreligger endvidere en meget stor Offerberedvillighed fra de paagældende Egne, hvorigennem Banen skal gaa. Ministeren er derfor ganske villig til at ønske denne Lov fremmet, idet han altsaa fastholder, at det kun er paa Grund af de her foreliggende særlige Omstændigheder, at der her i dette Tilfælde sker denne Undtagelse fra Reglen.

Med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra den sidste ærede Taler (Berntsen) om Detailler, skal jeg ikke indlade mig paa en nærmere Imødegaaelse, hvortil jeg har flere Grunde, og nogle af dem ville være temmelig øjensynlige for de Herrer. Jeg skal kun sige, at for saa vidt jeg forstod det, vare de Bemærkninger, der fremkom, ikke just rettede mod Detailler i det foreliggende Forslag, men det var mere en Henstilling til Ministeren for offentlige Arbejder om Hensyn, som man fremtidig skulde tage. Jeg skal i den Henseende være ganske villig til at tale med Ministeren derom og anbefale ham at tage alt muligt Hensyn til disse Henstillinger.

Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg kun bemærke, at efter hvad der er meddelt mig, er det affattet ganske i Overensstemmelse med de hidtil forelagte Lovforslag af samme Art.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen for i Dag.

Det næste Møde holdes i Morgen, Onsdag den 1. April 1903 Kl. 1, med følgende Dagsorden:

1) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Statstilskud til „de fattiges Kasser“.

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser.